

Пробуда.

Ще минатъ пролѣтни жерави
надъ потъмнитѣлѣ полета,
деньтъ ще бжде свѣтълъ, свѣтълъ,
врабчето—сепнато и бодро.

И—самъ по злачнитѣ раздѣли,
пиянъ отъ свѣтлина, безуменъ,
съ несвързани сърдечни думи,
изрекълъ своя братски поздравъ,

ще питамъ старитѣ орачи—
сполай—за пролѣтната оранъ;
въ леса ще тичамъ до умора
и нѣма дълго да се върна.

За да почувствамъ съ остъръ трепетъ
живота, който се начева,
да бжда самъ—макаръ на плевелъ—
поникналото плодно зърно.